

Χ. Κ. ΑΝΤΕΡΣΕΝ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τὸ κοριτσάκι με' τὰ σπίρτα

ΤΙ ΚΡΥΟ πὸν ἔκανε! Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ καὶ ἡ νύχτα δὲ θ' ἀργοῦσε νάρθει. Ἦταν ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν παγωνιά καὶ τὸ σκοτάδι ἓνα κοριτσάκι πέρασε ξυπόλητο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, φοροῦσε κάτι παλιὲς παντόφλες τῆς μητέρας του, μὰ ἦταν τόσο μεγάλες, πὸν ὅταν τὸ μικρὸ κοριτσάκι θέλησε νὰ περάσει στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ δρόμου, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ ἀμάξια, ἔχασε τὴ μιά, ἐνῶ τὴν ἄλλη τῆς τὴν ἄρπαξε ἓνα ἀλητάκι.

Τί νὰ γίνεῖ; Τὸ κοριτσάκι ἀποφάσισε νὰ προχωρήσει ξυπόλητο. Τὰ πόδια του ἦταν κατακόκκινα καὶ μελάνιαζαν ἀπὸ τὸ κρύο. Μέσα στὴ μεγάλη, χλιομπαλωμένη σακκούλα ἔκρυβε κάμποσα κουτιά σπέρτα πὸν ἔπρεπε νὰ τὰ πουλήσει, μὰ μ' αὐτὸ τὸ κρύο, ποῖός ἔβγαινε τώρα ἔξω; Κι' οἱ λίγοι περαστικοὶ διαβάτες, ἔτρεχαν νὰ κλειστοῦν στὰ ζεστὰ σπίτια τους. Κι' ἔτσι τὸ μικρὸ κοριτσάκι δὲν εἶχε πουλήσει οὔτε ἓνα κουτί. Στὴ σακκούλα δὲν ὑπῆρχε οὔτε δεκάρα. Καὶ

πόσο πεινούσε! Τὸ κρύο ἔφτανε ὡς τὰ κόκκαλα καὶ τὸ χιόνι ἔπεφτε στὶς ξανθὲς μποῦκλες στολίζοντας ἔτσι τὸ ὄχρὸ προσωπάκι του. Καημένη μικρούλα! Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς, μὲ τὶς ροδοψημένες γαλοπούλες νὰ μοσκομυρίζουν παντοῦ καὶ τὰ πλούσια σπίτια φωτισμένα, ἐνῶ ἐκείνη καθόταν στὸν ἔρημο δρόμο, ξεπαγιασμένη, πεινασμένη, νὰ σκέπτεται πῶς θὰ βρεῖ λίγες δεκάρες! Νὰ γυρίσει σπίτι της; Ὁ πατέρας της θὰ τὴ μάλλωνε πού δὲ θάχε πουλήσει τὰ σπύρια. Κι' ἄλλωστε μήπως δὲν ἔκανε κρύο κι' ἐκεῖ; Ζοῦσαν σὲ μιὰ σοφίτα, κι' ὁ παγωμένος ἀέρας ἔμπαινε ἀπ' τὶς χαραμάδες τῶν σανιδιῶν, πού τὶς βούλωναν κάθε τόσο μὲ χόρτα κι' ἄχυρα.

Τὰ χεράκια της ἦταν ξυλιασμένα ἀπὸ τὴν παγωνιά— ἂν ἄναβε ἓνα σπύριο γιὰ νὰ ζεσταθεῖ; Θᾶβγαζε ἓνα, ἓνα μονάχα, ἀπὸ τὸ κουτί, κι' ἴσως ζεσταινόταν μ' αὐτό. Στὴ ζεστή καὶ ζωηρὴ φλόγα του, πού ἔμοιαζε μὲ φλόγα κεριοῦ, τῆς φάνηκε πῶς καθόταν μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη σόμπα, στολισμένη μὲ πλουμίδια. Ἐβάλε τὴν παλάμη της νὰ προστατέψει τὴ φλόγα, νὰ μὴ σβῆσει ἀπ' τὸν παγωμένον ἀέρα. Τί ὁμορφα πού ζεσταινόταν! Σ' ὄλο της τὸ κορμί αἰσθανόταν τὴ γλυκειὰ θαλπωρὴ τῆς σόμπας, κι' ἄπλωσε τὰ ποδαράκια της νὰ ζεσταθοῦν κι' αὐτά. Μὰ σὲ λίγο ὄλα χάθηκαν: ἡ σόμπα ἔσβησε καὶ βρέθηκε πάλι μέσ' στὴν παγωνιά, μ' ἓνα καμένο σπύριο στὰ δάχτυλά της.

Τράβηξε ἓνα σπύριο ἀκόμα καὶ τ' ἄναψε. Ἐλάμψε ὁ τόπος, κι' ὁ τοῖχος ἀπέναντι ἔγινε διάφανος, σὰν ἀπὸ γυαλί. Κι' ἡ μικρούλα μοροῦσε τώρα νὰ βλέπει μιὰ πλούσια, ὀλόζεστη κάμαρα, μὲ τὸ τραπέζι στρωμένο καὶ πάνω στὸ κάτασπρο τραπεζομάντηλο μιὰ πορσελάνινη σουπιέρα, πού ἄχνιζε. Στὴ μέση, ὦ! θαῦμα! μιὰ μεγάλη, ροδοψημένη γαλοπούλα, γαρνιρισμένη μὲ πατάτες καὶ δαμάσκηνα, σκορποῦσε τὴ γαργαλιστικὴ μυρωδιά της. Καὶ ξαφνικά, μὲ τὸ πειροῦνι καὶ τὸ μαχαίρι στὴν κλάτη ἡ ὁμορφὴ γαλοπούλα κύλησε, καὶ μὲ

μικρὰ πηδήματα στάθηκε μπροστά στὸ φτωχὸ κοριτσάκι. Ἄλλὰ τὸ σπέρτο ἔσβησε. Καὶ δὲν ἦταν μπροστά της παρὰ ὁ σκληρὸς καὶ παγωμένος τοῖχος!

Μά, ὄχι, ἀνάβει κι' ἄλλο σπέρτο. Τώρα εἶναι καθισμένη κάτω ἀπὸ ἓνα πλούσιο Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τὸ περσινὸ ποὺ εἶδε, μέσ' ἀπ' τὶς μισάνοιχτες πόρτες στὸ σπίτι τοῦ μεγάλου ἄρχοντα, δὲν ἦταν τίποτα μπροστά σὲ τοῦτο ποὺ ἔβλεπε τώρα. Χιλιάδες κεράκια, πολύχρωμες εἰκόνες, κι' ἓνα πλῆθος ἀπὸ δῶρα κρέμονταν ἀπ' τὰ καταπράσινα κλωνάρια του. Ἦταν σὰ νὰ τὸ ἔβλεπε σὲ μὰ βιτρίνα ἑνὸς μεγάλου μαγαζιοῦ! Κι' ὅλα τῆς φαίνονταν δικά της, ὀλόδικά της! Κι' ἡ μικρούλα σήκωσε μὲ λαχτάρια τὰ κεράκια τῆς νὰ πάρει ἓνα ἀπὸ τὰ δῶρα ποὺ φάνταζαν πάνω στὸ δέντρο. Μά, πάλι τὸ σπέρτο ἔσβησε κι' ὅλα αὐτὰ τὰ μαγευτικὰ στολίδια, τὰ πολύχρωμα ἀναμένα κεράκια, τὰ δῶρα κι' οἱ ζωγραφιές, ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν, ν' ἀνεβαίνουν στὸν οὐρανὸ κι' εἶδε πὼς δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μεγάλο φωτεινὸ ἄστρο, ποὺ πέφτοντας τώρα, ἄφηνε πίσω του μὰ μεγάλη, ἀπίθανη λάμψη.

—Κάποιος θὰ πεθάνει, σκέφτηκε τὸ κοριτσάκι.

Ἔτσι τῆς ἔλεγε συχνὰ ἡ γιαγιά της—ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ ποὺ, ἀλλίμονο, εἶχε ἀπὸ καρρὸ πεθάνει:

—Ὅταν ἓνα ἀστέρι πέφτει στὴ γῆ, μὰ ψυχὴ ἀνεβαίνει στὸ Θεό!

Ἄναψε ἓνα σπέρτο ἀκόμα. Στὴ λάμψη του φάνηκε ἡ γιαγιά, μὲ κεῖνο τὸ γλυκὸ, ἀξέχαστο χαμόγελό της.

—Καλὴ μου γιαγιά, φώναξε τὸ κοριτσάκι, πάρε με ἀπὸ δῶ. Ὅταν θὰ σβήσει κι' αὐτὸ τὸ σπέρτο, τὸ ξέρω, θὰ χαθεῖς καὶ σύ, ὅπως ἡ σόμπα, ἡ γαλοπούλα καὶ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Κι' ἀναβε τώρα συνέχεια τὰ σπέρτα, θέλοντας νὰ κρατήσει κοντά της τὴ γιαγιά. Κι' ἄλλο, κι' ἄλλο, κι' ἄλλο... Καὶ

τὰ σπύρτα φώτιζαν ὅλα τριγύρω, μὲ μιὰ ὑπέροχη λάμψη, πὶὸ δυνατὴ κι' ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ποτὲ ἢ γιὰγιά δὲν ἦταν τόσο μεγάλη καὶ τόσο ὀμορφή. Πῆρε τὸ μικρὸ κοριτσάκι στὰ χέρια τῆς καὶ πέταξε χαρούμενα στὸ φῶς, ψηλά, ἐκεῖ

ποῦ ποτὲ δὲν κάνει κρύο, κι' οἱ ψυχὲς δὲ νιώθουν πρίνα κι' ἀγωνία. Ἔφτασαν στὸ Θεό...

* *
*

Σὲ μιὰ γωνιά, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σπίτια, καθισμένη στὰ σκαλοπάτια ἐνὸς ἀρχοντόσπιτου, ἡ μικρή, μὲ κατακόκκινα τὰ μαγουλάκια της, ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ ξεψύχησε. Στὰ χεῖλη της εἶχε παγώσει ἓνα χαμόγελο. Πέθανε τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, ὅταν ὅλοι χαίρονταν καὶ τραγουδοῦσαν, γιορτάζοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ καινούργιου χρόνου!

—Τὸ καημένο τὸ κοριτσάκι, ἤθελε νὰ ζεσταθεῖ μὲ τὰ σπίρτα, εἶπε μιὰ κυρία, καθὼς περνοῦσε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ.

Μὰ ἡ μικρούλα, εἶχε γνωρίσει τώρα πᾶ ἓναν ἄλλον, θαυμάσιο κόσμο, ὅπου τὴν ὀδήγησε ἡ γιαγιά της, τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιάς. Αὐτὸν τὸν ὑπέροχο κόσμο ποῦ κανεῖς, κανεῖςδὲν ἴξερες τί ὑπέροχα πράγματα ἔκρυβε.

